

Gedigte / Poems

Izak de Villiers

Prediker	173
Hertogin	174

Hein Viljoen

Naby Tarlton	174
derde gedig vir my pa	175
Vrou in diakensbank	176

Martie Muller

Aardbewing	177
------------------	-----

H. le R. Slabbert

the right answer	178
My liefde	179
portrait: artist as young man	180

Robin Gallaher Branch

Bitterness	181
------------------	-----

Kortverhaal

Sandra Nortjé

Met ander woorde	183
------------------------	-----

Rubriek vir skeppende werk

Litera is 'n rubriek vir die publikasie van skeppende werk in al die tale wat gewoonlik in *Literator* gebruik word. Die Redaksie wil daarmee 'n geïntegreerde beeld skep van die verskeidenheid nuwe skryfwerk wat Suid-Afrikaanse skrywers kan bied.

'n Kontantprys word toegeken aan die beste bydraes wat in die loop van 'n jaar gepubliseer word. Skrywers word daarom uitgenooi om korter skeppende werk voor te lê vir plasing in hierdie rubriek. Dit kan gedigte of kortverhale wees, maar drama- of romanfragmente en eksperimentele tekste is ook welkom.

'n Elektroniese kopie van elke bydrae moet voorgelê word. Die naam en adres van die insender moet regs bo-aan die eerste blad vermeld word. **Verstrek ook 'n telefoonnommer, faksnommer en e-posadres waar u bereik kan word.** Elektroniese bydraes kan gestuur word aan Susan.Lourens@nwu.ac.za

Bydraes kan gepos word aan die Burohoof, *Literator*, Personeelbussie 251, Buro vir Wetenskaplike Tydskrifte, Privaatsak X6001, POTCHEFSTROOM 2520.

Section for creative writing

Litera is a section for the publication of creative writing in all the languages that *Literator* usually caters for. Through this section the Editorial Board wants to present an integrated image of the diversity of new writing by South Africans.

A cash prize will be awarded for the best contributions published in a specific year. Writers are therefore invited to submit shorter creative work for publication in this section. Poems and short stories are welcome, but also plays and novel fragments and experimental texts.

An electronic version of each contribution should be submitted. The name and address of the author should appear at the top right of the first page. **Please include a telephone number, a fax number and an e-mail address where you can be contacted.** Electronic submissions can be send to Susan. Lourens@nwu.ac.za

Contributions can be mailed to the Head of the Bureau, *Literator*, Staff Box 251, Bureau for Scholarly Journals, Private Bag X6001, POTCHEFSTROOM 2520.

Reglement: Litera-pryse vir kreatiewe skryfkuns

Die Redaksie van *Literator* ken jaarliks twee pryse toe vir die beste bydraes vir 'n kalenderjaar in die rubriek "Litera". Hierdie pryse sal bekend staan as die Litera-pryse vir kreatiewe skryfkuns.

Twee pryse word toegeken, een vir skrywers wat reeds 'n bundel in die betrokke genre gepubliseer het, en een vir skrywers wat nog nie 'n bundel gepubliseer het nie (dit wil sê wat as debutante beskou word).

Die Redaksie bepaal aan wie die pryse toegeken word, maar die Redaksie kan buitebeoordelaars gebruik om met die beoordeling behulpsaam te wees. Die beslissings van die Redaksie is finaal en geen korrespondensie sal daarvoor gevoer word nie.

Die Redaksie behou hom die reg voor om vir 'n spesifieke jaar of vir 'n spesifieke kategorie nie 'n prys toe te ken nie, of om 'n prys onder verskillende skrywers te verdeel.

Die name van die skrywers aan wie die pryse toegeken is, sal bekendgemaak word in die eerste uitgawe van *Literator* van die daaropvolgende kalenderjaar.

Rules: Litera prizes for creative writing

The Editorial Board of *Literator* yearly awards two prizes for the best contributions for a calendar year in the section “Litera”. These prizes will be known as the Litera prizes for creative writing.

Two prizes will be awarded, one for writers who have already published a collection in the genre concerned, and one for writers who have not yet published a collection (that is, who are regarded as making their *début*).

The Editorial Board determines to whom the prizes will be awarded, and it may appoint external judges to help with the evaluation of contributions. The decisions of the Editorial Board are final and no correspondence on this matter will be entered into.

The Editorial Board reserves the right to make no award for a particular year or in a particular category, or to divide a prize among different authors.

The names of the authors to whom the awards have been made, will be published in the first issue of *Literator* of the subsequent calendar year.

Izak de Villiers

Prediker

as die wolke gou terugkom ná die reën en wind
is die somer nie verby nie daar wás g'n somer nie
en die herfs word oorgeslaan vir skielike winter;

die wagters van die huis sal bewe van parkinsons
en pierings sal sjlirp as die koppies tiek-tiek opgetel word
op die stadige stortreis na dun droë lippe

en die sterk manne van die skrum sal krom word
lank verby hul tyd soos hoela-hoepels,
dalk nog afhanklik van 'n stootraam of 'n stok

die kaakchirurge, as die malers hul werk staak,
sal hul gatte af sukkel om gekromde wortels uit te beur
en mediese fondse sal weier om volle fooie te betaal

ingeplante lense help dié wat deur die vensters kyk
maar die vrees vir die aand en die dag en die pad in die nag
laat besluit dis 'n jollie party maar bly liewer tuis

die deur word dig na die straat gesluit
en die gehoorstuk aaneen ingestel en verduidelik
te veel klanke, gesels en musiek word 'n pyn van gesuis

die mens sal opstaan as die voëltjies begin sing
die sprinkaan sal homself met 'n pasaangeëer voortsleep
en die wiel sal in die put val, die naaf van 'n 1970-datsun

Izak de Villiers

Hertogin

jou helder halfjaar is in my donsbaardjeug verby
die prof het statig voorgelees gepraat van herfstigheid

in elke woord van hierdie vrou van by die veertig
die hersinskim van die verdriet en vreugde en vrees

nog meer as vyftig jaar sou herfs en winter aanhou bloei
– met jou déél van die fluisterende getye – soos amandelbome

daardie eerste vryheidsvoorjaar teen die heuwel uit by Praag
waar jong ma's langs die brug sit met hul babatjies wat slaap

jy sou weer liefde vind én trane afvee oor die dood: jou kind
in later foto's lê dié skraal spore in jou oë tog bly jy hertogin

van al ons poësie jy het dit immers jonk met skugter woord
gewaag en toe al strakker. wit blom jou verse in 'n voljaarboord

Hein Viljoen

Naby Tarlton

môremis dryf oor die vleie
die bloekoms hou hulle krone orient
en vaal en vaal vaalgrys en bruin
lê die mielielande rondom
deur my neus sliert die geur van kakiebos

die oggend ruik na kakiebos
die bloekoms hou hulle stamme stoer
rondom lê die mielielande bruin
en vaal en bruinvaal en grys
oor die vleie dryf 'n silwer môremis

kontoere versliert in die mis wat wel
uit doringboom en sand en mielieland
en my hart wil dans en spring
oor hierdie bruinblond landskap juig en sing
die winter se grys en vaalbruin heiliging

derde gedig vir my pa

monsieur le comte van chocolat
kon netsowel my pa gewees het
die hare glad die oë swart
'n donker swaar aanwesigheid

monsieur le comte van chocolat
ontsê hom alle plesier veral
gladde bitter sjokolade op pad
na waar hy sy bestemming sien

in rooi meng sy 'n duiwelspys
van sjokolade rissie en geheime
kruie uit die Amasone oersensueel

monsieur le comte van chocolat
is 'n kleindorpse tiran
sy ysterwet van vuur en haat
los soet-soet op verlange verstil

langer skraler was my pa
as monsieur le comte van chocolat
wel asketies ook maar baie lief
vir warm melk met chocolat
winters voor die kaggelvuur

monsieur le comte van chocolat
bly hom ewig salig oorgee
aan die bruin ambrosia
pikant met rissies
drink my pa in die hemel dalk
aand na aand sy warm chocolat

Vrou in diakensbank

noudat hulle u seën op ons afsing
kan sy nie meer die trane keer nie

ander lag seker agter haar rug
ou lelike Lettie met die ronde gesig
“Môre, Lets. Het jy koffie?”
“Ek bring, Meneer” “En is Lekkerspruit
se akte al klaar?” “Hulle kom vandag teken, Meneer.”
Die kerkbank vang haar ongemaklik onder die skof.

Al die boedels en registrasies deur haar hande
Erf 76 gedeelte een, in die boedel van wyle Susanna
twintigduisend bemaak aan die kostes bedra
en sy tel die kolomme op pos die rekeninge
sien haar eie salarissie as 'n uitgawepos op die state
Welgelegen, Sannaspos, Bitterfontein

En sy weet wie vir wie dagvaar ken die geheime
wie uitgebail moes word wie die respondent is
in die egskeiding van Matthys Dawid of wie ook al
voor die spieël soggens haar vaalgrys hare
so plat om die kop gekrul Jennie se perm
wange rooi gevlek van verbete werk toe stap
in die ryp of witbleek sonskyn weer en wind

sy buk oor die liasseerkabinet
'n uitgesakte figuur in 'n oudmodiese rok
glimlag outomaties vir meneer se skerts
en steek soos altyd maar haar hartseer weg

maar die jong stemme skeur nou die wonde oop
my skoot wat smag na saad na lewe na vrug
na 'n kind Here wat groei in my dor baarmoeder
my leë arms vul die nagte vol huil
en die dae deurdrenk van rinkink en skaterlag

sy snuit haar neus vee oor haar rok
en tel die kollektebordjie op

Martie Muller

Aardbewing

sy staan op 'n stukkie aarde
die wind is ysig stil
myne, dink sy, en kyk na die
blomme om haar

as die wurm onderlangs begin
wriemel
en die bome begin
buig
wankel sy nie
haar oog vang die rysmiere wat
uitpeul en soos droë angs die lug in
verdwyn
haar nek buig agteroor
duisende voëls maaier in
die lug rond iets
plons in haar oop mond
laat haar steier
sy val agteroor begin
op droë grond dryf en
wieg en wankel
graafloos word sy ingespit in
haar aarde

die blomme gaan sit op haar graf
myne, sing hulle in
die wind

h. le r. slabbert

the right answer

Joyce: Portrait of artist as a young man (1916)

all the boys
seemed to him very strange:
all of them had different fathers
and mothers, wore different clothes
 had their own voices

– he longed to be at home
but he could not, and so he longed
for play, and study, and prayers
 and then to bed

what's up? are you sad
or did you wet yourself?
one asked, and everybody laughed

your face looks white,
fleming said:
it will go away
– but he knew it was bad;

he leaned his elbows
on the table and shut and opened
 the flaps of his ears:

now he could hear
the noise of the refractory –
and when he closed the flaps
the roar was shut off
like a train going into a tunnel
it was nice to hear it roar
 and stop
and then roar out of the tunnel
and then stop

he sat in a corner of the playroom
pretending to watch
a game of dominoes

his ears could pick up the faint song of gas;

earlier, when they cleared the tables after mess
he saw every single fellow
had a different way of walking

hey, you! (he was being sneered at):
do you kiss your ma before going to bed?
he didn't know the right answer
– on the inside he felt dead.

h. le r. slabbert

My liefde

– apologie aan Burns (1796)

my liefd' is nié soos 'n rooi'rig roos
wat ontpop in die maand van Junie:
nóg is dit 'n stroop'rig melodietjie –
dog ewig, eenvoudig: 'k-vergeet-jou-nietjie

h. le r. slabbert

portait: artist as young man

– James Joyce (1916)

he had no temptation
 to sin mortally.
it surprised him, however, to find
that at the end of his course of piety
he was so easily at the mercy
of childish
 and unworthy imperfections.
his prayers and fasts availed him
little for the suppression of anger
at being disturbed in his devotions –
images of the outburst of trivial anger
which he had often noted
 among his masters:
their twitching mouths
closeshut lips
and flushed cheeks
discouraged him, for all his practice
of humility by comparison.
his confessions became a channel
for the escape of scrupulous,
and unrepented imperfections
– his actual reception
of the eucharist did not bring
him the same dissolving moments
of virginal selfsurrender ...
... the idea of surrender
had a perilous attraction
now that he found his soul beset
once again by insistent
 voices of the flesh.
it gave him an intense sense
of power to know
that by a single act of consent
(in a moment of thought)
 he could undo
all that he had done.

Robin Gallaher Branch

Bitterness

Coiling bitterness
With snake-like cunning
Hypnotizes creativity
baring fangs of fear

Sandra Nortjé

Met ander woorde

Sy het koffie gemors, sien sy. Ag, wat.

Die vlek op die tafeldoek lyk baie soos daardie vlekke op papier waaroor sy by die sielkundige oor moes praat. Dié man het toe woord vir woord neergeskryf wat sy sê – onthou sy verbaas. Maar nou sit Hermien Engelbrecht in stilte langs die kombuistafel, so met haar elmoë op die tafel voor haar. 'n Halfleë beker halfkoue koffie wat so skewerig in haar een hand hang, die skuldige teelepel in die ander. Aan die oorkant van die tafel is daar nog 'n stukkie spek en 'n half geëete stuk donker, byna bittergeroosterde brood in sy bord. Sy het nie saam geëet nie. En ook nie juis gepraat nie.

Sy hoor vir Bernard die trap opkom. Sonder dat sy in die badkamer was, weet sy dat hy lank en deeglik sy tande geborsel het en toe eers gegorrel het, voordat hy sy mond onder die kraan uitgespoel en eers weer sy hare versigtig gekam het; sy hare wat begin min word, maar nie té min om deeglik te kam nie.

In die eetkamer vat Bernard Engelbrecht sy aktetas op die tafel. Hy skuif 'n paar papiere rond. Sy hoor die knippies toegaan en hoor hoe hy die veiligheidslotjie 'n draai of twee gee. Sy ken die kombinasie van die slot – dag en datum van hulle troue. Só kan mens dit nie vergeet nie, sê hy altyd. Die dag toe sy verpligting om vir haar te sorg begin het, sê hy dan laggend. Hy wonder wat de bliksem hom besiel het, sê hy dan, en lag nog meer.

Oomblikke later staan hy in die deur tussen die eetkamer en die kombuis.

“Oppad?” vra sy, eintlik onnodig. En dan oudergewoonte: “En wat wil jy vanaand eet?” Sy maak haar japon se band effens los, maak seker die twee voorpante vou netjies en ver oormekaar en knoop die bande opnuut weer baie styf vas.

“Ja , ek moet gaan ... ek weet nie – enigiets” antwoord Bernard. Hy soen haar vinnig op die wang wat sy na hom toe draai, terwyl hy al

sy hand uitsteek om die agterdeur oop te maak. “En wat gaan jy vandag met jousef aanvang?” vra hy, maar verwag nie juis ’n antwoord nie en het ook nie tyd of lus om daarna te luister nie. Gisteraand se gedoente hang nog ’n bietjie hier in die lug tussen hulle. En dít alles oor haar besoek aan die sielkundige. Hy het nie gedink dis so ’n goeie idee om te gaan nie. Hy dink dinge is OK soos dit is, hy weet nie waaroor sy ewig so kerm nie. Dinge sal regkom, en as dit nie regkom nie, dan is dit soos dit is, en altyd al was. Waarom neuk sy só?

“Ek is nog nie doodseker nie. Ek moet werk aan daardie Carver-kortverhaal wat ek besig is om te vertaal ...” sê sy, so half vir haarself, want hy is al by die agterdeur uit, maar sy ruik nog die seep en die té veel naskeer wat skerp in die lug om haar hang.

Sy drink die laaste bietjie koue koffie en pak dan lusteloos die vuil skottelgoed in die masjien, sodat sy nie meer teen die stuk varkspek en bitter brood hoef vas te kyk nie. Traag loop sy die gang af om te gaan bad. Die ou bekende swaarte in haar gemoed rol weer dié kant toe en daardie kant toe en kom dan oudergewoonte tussen haar blaaie lê – soos elke ander dag vir byna solank as wat sy kan ont hou.

Sy hoor weer die sielkundige toe hy vra: “So tell me, why do you think you need a shrink?”

Magtig, wonder sy, waarom moet sy selfs in vertaling in haar siel gaan krap? Sy skuif die moue van haar japon effens op. Kan sy nie maar gewoon in Afrikaans sê hoe sy voel nie? Die man het haar buitendien onverhoeds gevang. Sy is nie so goed met vinnige antwoorde nie, maar nou weet sy wat sy moes sê: “To make me smaller”. En nou antwoord sy hom tóg: “To make me smaller”, en sonder dat sy self eers mooi bewus is daarvan pers sy haar lippe saam en knik stadig beamend haar kop. Op en af. Op en af.

Sy vat die Carver-boek wat op die bedkassie lê saam badkamer toe toe sy deur die kamer loop en soek gou die kortverhaal waaraan sy begin werk het. Sy kry dit maklik – op bladsy 165 – en dan sit sy die boek gesig-na-onder op die badrand neer, sit die prop in die bad en draai die krane oop. Sy maak daardie stewige knoop van haar japon los, trek die nagklere uit en kyk in die spieël na dié iets-in-die-veertig lyf van haar. Sy kry effe lag vir haarself as haar gedagte van so effe weer by haar opkom: “to make me smaller ...”, maar die badwater is al reg en sy klim gou in, gaan heerlijk agteroor lê, vat weer die boek en begin vir die soveelste keer die fisantstorie lees.

As sy klaar is met die laaste sin (“He don’t know how to treat them,” said a trucker who had watched everything. “He should turn around and just knock the hell out of her.”) sit sy die boek op die bad se rand neer, tap nog warm water in die bad, lê weer agteroor en lê lank nog eers aan die storie en dink.

Na ’n tydjie gly sy onder die badwater in, bly eintlik effens langer as nodig onder die water, maar besef die belaglike melodrama van so iets en sit dan gou regop en begin vinnig haar hare was. As sy klaar is klim sy uit, vat ’n vars, skoon handdoek en droog haar af. Haar vel is sag en deurlaatbaar van die warm water en sy smeer van die lekker lavenderlyfroom wat sy onlangs persent gekry het, aan. Lavender kalmeer, sê hulle. Sy droog haar hare af en trek ’n sweetpak aan. Met die agterkant van haar hand vee sy die wasem van die spieël, maar net voor sy haar hare goed kan kam, is die spieël alweer toegewasem. Ag, dit moet maar doen, dink sy, en gaan weer die gang op studeerkamer toe.

Sy sit die rekenaar aan, en terwyl die ding as gevolg van daardie elendige antivirusprogram sukkel om aan die gang te kom, gaan maak sy vir haar nog ’n koppie koffie. Buite begin die blare val.

In die studeerkamer kyk sy nog eers weer uit oor die tuin wat só aan die verander is. Die eerste blare op die grond, die helderheid van die lug. Die regte dag om ’n Carver-verhaal te vertaal dink sy – want sy assosieer hom nog altyd met die saamhark van hope en hope droë blare. Daardie eerste byt in die lug kan sy al voel. Maar dromery op ’n stokkie – sy moet aan die werk en klik op die geel koevertjie op haar buroblad.

Sy begin dadelik haar brief aan die uitgewer:

“Hallo Freek,” skryf sy. “Hoop dit gaan goed. Toe ons laas gepraat het, het jy nogal belanggestel in my voorstel om van Carver se verhale in Afrikaans te vertaal. Ek dink dit behoort goed te werk – die gestrooptheid van sy taal behoort goed weergegee te kan word in Afrikaans; tóg dink ek nie dat dit heeltemal so maklik gaan wees om dit te doen nie. Ek wil graag sy stories hou soos ek dink hy dit bedoel het – en nie soos party van hulle gelyk het toe Altman in *Shortcuts* daarmee klaar was nie. Maar daar loop mens jou maar altyd vas, is dit nie – daar waar jy dink jy weet hoe iemand iets bedoel het ... Ek het gedink om te begin met een van die korter kortverhale en ek dink ook nie *The Pheasant* gaan heeltemal só moeilik wees om te vertaal nie. Dis daardie storie waar ... nee wag,

ek dink ek soek maar net iemand om te luister – sal dit stuur as ek dit klaar het.

Groetnis,

Hermien”

Sy druk ’n paar sleutels en daar vlieg die brief en sy staan op en gaan haal die boek wat sy in die badkamer laat lê het, kam voor die spieël gou nog ’n keer haar hare noudat dit byna droog is, maar sien haarself byna nie raak nie, en gaan weer rekenaar toe om te begin met die werk.

Die eerste deel van die vertaling gaan eintlik maklik genoeg – nou nie asof sy dink dat sy klaar is daarmee nie, maar na ’n uur of wat is die konsep darem al op papier. Maar toe kom sy by:

He touched the brake, then increased his speed and tightened his grip on the wheel. The bird struck the left headlamp with a loud **thunk**. It spun up past the windshield, trailing feathers and a stream of shit.

‘Oh my God,’ he said, appalled at what he’d done.

Sy haak vas. Lees weer die paar sinne, en wonder dan – daardie “thunk” – hoe kry mens dit in Afrikaans gesê? Die woord het iets van “think” daarin, wat sy nie in Afrikaans gaan kan verklank nie. En die vere en die stront – sleep dit nou agterna, of val dit ondertoe? En daardie “Oh God” – haar hele sondegskoolloopbaan en al die kinderkranswoensdaemiddae van ou tannie Schalla kom tussen haar en daardie sinnetjie staan. Wat sal sy daarmee doen? Na ’n tydjie besluit sy op:

Hy trap liggies op die rem, maar ry dan skielik vinniger en gryp die stuurwiel stywer vas. Die voël tref die koplamp met ’n harde **doef**. Dit tol verby die windskerm en laat ’n spoor vere en stront agter so ver dit gaan.

‘Ogot,’ sê hy, verbyster oor wat hy gedoen het.

Teen middagete het Hermien al goed gevorder en gaan maak sy vir haar ’n kaastoebroodjie en ’n koppie tee. Sy gaan sit daarmee in haar ouma se bruin fluweelstoel wat in haar sitkamer voor die venster staan. Buite skyn die herfsson. Moeilik om van die vere en die reuk van stront te vergeet én nog haar broodjie te geniet, dink sy. Maar mens moet eet. Die streep stront laat haar ook dink aan iets wat die sielkundige gesê het. Sy’t hom vertel van die herhaaldelike

grappe aan etenstafel – die wat sy al soveel keer gevra het nie aan haar eettafel vertel moet word nie, en dat Bernard haar versoek keer op keer ignoreer. Laas toe hulle mense vir ete gehad, net toe sy die voorgereg bedien, het hy weer die een vertel van die geskeide man wat vir sy pêl sê: “Weet jy, vrouens is mos soos kreef, al die lekker in die onderlyf en al die kak in die kop ...”.

Sy sit haar beker en die bordjie op die wasbak neer en vee sommer haar hande en mond met die nat vadoekie af. Sy wil eintlik graag verder met vertaal, maar sy besef sy sal eers moet winkel toe om te gaan kos koop vir aandete. Haar handsak lê op die stoel in die woonkamer en sy vat dié, kry haar sleutel aan die hak teen die kombuismuur en gaan vir die eerste keer die dag uit die huis uit. Eintlik lekker – die koue lug teen haar gesig, dink sy. Mens vergeet dit te maklik – hoe vars en verfrissend die koue kan voel.

Wat sal hulle eet? wonder sy terwyl sy deur die *Spar* loop en voor die vleisrak gaan staan. Hoender? Daardie armsalige dooie fisant. Nee, liever nie. Nie vandag nie. Sy wonder of mens so ’n voël wat jy doodgery het, sal kan eet? En ’n fisant wat so ’n mooie ding is ... Mens moet liever nie te veel voor die vleisrak dink nie, besef sy nou. Al daardie lae en lae polistireen en plastiek help gewoonlik om gedagtes aan die oë van lewende en sterwende diere op ’n afstand te hou, maar vandag wil dit maar nie werk nie. Die polistireen is té wit, en die plastiek blink net té veel. Groente is eintlik soveel gemakliker. In elk geval, dink sy, dan maar liever steak vir vandag. Sy soek teësinnig rond tussen die pakkies vleis, tel een of twee pakkies op om dit van nader te bekyk en besluit dan op die bloed-rooi kleur van die vleis in die pakkie af. Sy kry nog gou ’n brood, melk en ’n pakkie hoofpynpille en loop deur die winkel na die kassiere met haar oë op die grond voor haar, sodat sy met niemand oogkontak hoef te maak nie. Vandag wil sy niemand sien wat sy ken nie. Sy het niks gemeenplasigs om te sê nie. Sy betaal haar steak, brood en groente en gaan huis toe.

By die huis gekom is daar gelukkig nog ’n tydjie oor waarin sy kan gaan werk, voordat sy moet begin kosmaak. Sy probeer bereken wanneer om op die heel laaste te begin kosmaak. Steak wil nie wag nie, maar sy weet Bernard wil ook nie wag vir sy kos nie. As hy honger is, is hy honger. En meeste aande is hy rasend honger as hy tuis kom. Sy sit voorlopig die vleis in die yskas en loop studeerkamer toe.

Hermien gaan sit voor die rekenaar, maak haar dokument oop en gaan nog bietjie verder met die vertaal van die kortverhaal. 'n Paragraaf wat haar lank besig hou is:

Something became clear to him then. Partly, he supposed later, it was a result of the look of bored indifference she turned on him, and partly it was a consequence of his own state of mind. But he suddenly understood that he no longer had any values. No frame or reference, was the phrase that ran through his mind.

Sy vorder nie hiermee nie. Alles lyk so eenvoudig geskryf, maar om dit vertaal te kry, goed vertaal te kry, sal sy dit nog lank oor en oor moet omdraai. Daardie “the look of bored indifference” en die “a consequence of his own state of mind”. Om dit goed te kan vertaal sal sy dit regtig moet kan voel – daardie man se “state of mind”.

Na 'n rukkie kyk sy op na die horlosie teen die muur. Sy het al klaar weer te lank bly werk. Sy stoor gou haar dokument, sit die skerm af en gaan teësinnig kombuis toe. Daar haal sy die vleis uit die yskas en sit solank die oondrooster aan. Sy trek die tweede laai oop om die vleishamer te kry, maar sien dit nie. Kry dit nêrens nie. Sy raak haastig. Sy sal maar moet doen soos haar tannie altyd gedoen het, en sy vat een van die pierings met die skerp rante uit die rak by die koppies. Dis 'n goedkoop een met blommetjies en so 'n goue randjie daarom. Sy's nie jammer daarvoor nie – dit sal die ding doen.

Hermien gaan haal die vleis uit die yskas en sit dit op die houtbord neer en vat die piering in haar regterhand. Sy draai dit sodat die rand aan die binnekant van haar hand druk. Met die onderkant van die piering kan sy die vleis beuk. Sy kap oor en oor en oor. Dit is toe sy die garagedeur hoor oopskuif wat sy so groot skrik – dammit, is dit al só laat?

Sy kap vinniger, kyk deur se kant toe en kap gou nog weer. Die piering gly, kap teen die rand van die houtbord en breek in twee. Haar hand bly die beweging deurvoer voordat sy weet wat gebeur het, en die piering sny tot baie diep in die palm van haar hand. Die bloed stroom. Sy voel eintlik nie eers die pyn nie, maar sien die bloed wat patrone op die grond om haar voete begin vorm. Doodsbleek staan sy daar – met die ander hand probeer sy nog magteloos om die bloed te stop, maar dit bloei eenvoudig tussen haar vingers deur. Sy begin huil.

Teen dié tyd gaan die agterdeur al oop. Bernard staan in die deur. Hy wil nog groet maar sien meteens die bloed op die grond en vir 'n

oomblik gaan sy mond oop en lig sy wenkbroue. Toe sien hy die stuk steak en die stukke van die piering en som blitsvinnig die situasie op. Hy gluur haar aan, frons, skud sy kop en sis deur sy tande: “Jissis, wat de fok het jy nou weer aangevang?” Hy gooi sy tas op die tafel neer, ruk ’n laai oop, gryp twee skoon vadoeke en gooi dit vir haar. “Draai dit om daai hand van jou en kom. Kóm!”

Bewerig draai sy die vadoeke om die hand, maar gou is dit deurnat van die bloed. Sy is selfs nog bleker en is naer van die skok, maar sy huil nie meer nie. Hy ruk haar aan die elmboog by die deur uit, sluit die deur agter hulle en sê ongeduldig: “Toe nou, kom! ... Jy het nou meer as ’n bliksemse kopdokter nodig ... maar of iemand jou ooit weer gaan heelkry ... Kom nou!” Toe hulle so by die hospitaal se hek indraai, praat hy vir die eerste keer weer. “Daai stuk vleis is nou vir niks meer goed nie”, sê hy en pers sy lippe saam.

“Jy’s reg”, beaam sy na ’n paar oomblikke uit die skemer langs hom. Hy parkeer behendig voor Ongevalle en sit net sy hand op die deurknip om uit te klim toe sy ferm sê: “Dankie, maar moenie uitklim nie. Ry en gaan kry vir jou iets om te eet. Ek sal regkom van hier af.” Sy maak die deur oop om uit te klim, maar draai eers in die sitplek na sy kant toe en met haar kop so effens skeef gehou, skud sy dit stadig heen en weer en sê: “En moenie vir my wag nie.”

